

έξοδο

έξοδο, το, ουσ. [<μσν. 'έξοδον], η δαπάνη και συνήθως στον πλ. **τα έξοδα**, οι δαπάνες: «αυτό το μήνα είχα πολλά έξοδα». (Λαϊκό τραγούδι: *μα ο γιατρός κάνει νερά, γιατί δεν έχει τυχερά, ο θάνατος είν' έξοδο κι ο Τζακ σε αδιέξοδο*)·

- *άδικα έξοδα*, που αποδείχτηκαν μάταια, ανώφελα: «έδωσα ένα σωρό λεφτά για τα φροντιστήρια του γιου μου, αλλά άδικα έξοδα, γιατί δεν πέρασε στο πανεπιστήμιο»·

- *βασιλικά έξοδα*, υπέρογκες δαπάνες: «στο γάμο της κόρης του έκανε βασιλικά έξοδα»·

- *βγάζω τα έξοδά μου*, τα καλύπτω: «τον τελευταίο καιρό δεν έχω πολλή δουλειά, αλλά ευτυχώς βγάζω τα έξοδά μου»·

- *με καβάλησαν τα έξοδα*, έχω απανωτά έξοδα και κινδυνεύω να μην μπορώ να ανταποκριθώ στις οικονομικές μου υποχρεώσεις: «τον τελευταίο καιρό με καβάλησαν τα έξοδα και, πολύ φοβάμαι, θα εκτεθώ στην αγορά»·

- *μπαίνω σε έξοδα ή μπαίνω στα έξοδα*, αναλαμβάνω, επωμίζομαι διάφορες δαπάνες: «με το γάμο της κόρης του μπήκε σε πολλά έξοδα»·

- *ο καλός ο λόγος έξοδα δεν έχει κι αποδίδει πολλά*, βλ. λ. [λόγος](#)·

- *τα έξοδα του γάμου η νύφη δεν τα βγάζει*, βλ. λ. [νύφη](#)·

- *τον βάζω σε έξοδα ή τον βάζω στα έξοδα*, γίνομαι αιτία να πληρώσει, να ξοδέψει χρήματα: «επειδή δεν είχα λεφτά, τον έβαλα στα έξοδα να με διασκεδάσει στα μπουζούκια»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας